

[Vesterager.]

rystede i deres inderste Sjæl over, at de skal afskaffes, at de slet ikke tager sig Tid til at se paa, hvad det er, der kommer efter. Jeg vil haabe, at de har baade Tid og Lyst og Mod til en omfattende Undersøgelse af, hvordan disse nye Grundlovsbestemmelser vil virke, naar de træder ud i Livet, og navnlig, hvorledes det vil blive med Hensyn til det, vi alle sammen gerne vil bevare: en virkelig Folkefrihed og et virkeligt Folkestyre i dette Land.

Af de Grunde, jeg her har nævnt, og flere andre kan jeg altsaa ikke stemme for den Grundlovsændring, der her foreslaas.

Bindsløv: Inden vi i dette høje Ting skrider til Afstemning om det foreliggende Forslag til ny Grundlov, finder jeg det rigtigst at fremsætte nogle Udtalelser, der kan tjene som Motivering for min Afstemning; det er nemlig ikke muligt for mig at følge mit Parti i denne Sag.

Jeg vil gerne med det samme sige, at jeg egentlig ikke huser særlig varme Følelser for den nugældende Forfatning. Den er behæftet med adskillige Fejl og Mangler, deriblandt den, som ogsaa i Dag er blevet nævnt, den Fejl, der utrætteligt er blevet gentaget i alle de Skikkelser, vor Grundlov gennem Tiderne har haft: at der ingen Anvisning er givet for Løsning af Tvist mellem Rigsdagens to Kamre. Mange pinlige og skæbnesvangre Konflikter i vor nyere politiske Historie kunde have været undgaaet, om en saadan Bestemmelse havde været indsat. For vore Øjne at se er det saa beklageligt, at man er vejet tilbage for at neutralisere de altid truende Konfliktmuligheder, at man har vanskeligt ved at begribe den Visdom, der atter og atter gav en Grundlov Virkekraft *uden* saadanne Bestemmelser.

Imidlertid har der naturligvis været en Mening dermed. Den givne Affattelse har paa den ene Side tilstræbt at betone Tingenes absolutte Ligeberettigelse, og den viser paa den anden Side, at Grundlovens Fædre til de forskellige Tider tillige har ønsket, at Forfatningen i sig selv skulde indeholde et Incitament for de to Kamre til at finde hinanden og tale sig til Rette. Det er altsaa i sin Oprindelse en Fredens Tanke — der desværre skulde føre til bitter Strid.

Jeg kan i denne Forbindelse ikke lade være med et Øjeblik at opholde mig ved den panegyriske Lovtale, som Udvalgets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, lod Christen Berg blive til Del ved denne Lejlighed. Det være langt fra mig at ville fratage denne markante Skikkelse i dansk Politik den Glorie, der virkelig tilkommer ham. Men naar man nu vil fejre den lige og almindelige Valgrets endelige Gennembrud — jeg mente, den brød igen allerede 1915 —, synes jeg dog, at det i den historiske Sandheds Interesse er værd at oplyse, at den samme store Christen Berg i 1866 stemte *for* den reviderede Grundlov. Det forekommer mig, at dette lille Korrektiv til det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs Panegyrik er nødvendigt, for at der dog kan komme en vis Ligevægt i den historiske Bedømmelse af Christen Berg. Der er ikke noget uværdigt i det, at en Mand skifter Mening, men det kunde dog maaske tages med i Betragtning ved Bedømmelsen af hans politiske Gerning og den Stilling, han i vor politiske Historie har indtaget som Forkæmper for den lige og almindelige Valgrets Idé.

For at vende tilbage til Tanken om en Ordning, der kunde løse en Tvist mellem de to Ting, vil jeg gerne sige, at alt taget i Betragtning bør man vel erkende, at den Hensigt, der var med de oprindelige Bestemmelser i Grundloven, nemlig Hensigten i Retning af Fred, er blevet langt bedre imødekømt i dette Aarhundrede, end den blev det i forrige Aarhundrede. Alligevel er det ikke for meget sagt, at Forholdet afgjort har været uheldigt, og at det har været og er ønskeligt, at der under en eller anden Form træffes en Ordning, saaledes at Tvist mellem de to Kamre kan afgøres.

Ved den allerede her givne Antydning tror jeg, det vil forstaas, at jeg principielt ikke er fremmed for Tanken om en Grundlovsændring. Jeg maa maaske i denne Forbindelse minde om, at jeg, som endnu lykkeligvis har den Evne i Behold i givne Øjeblikke at kunne bruse op og lidenskabeligt lade mig rive med, efter det berømte Kanslergadedorlig sammen med adskillige af mine Partifæller momentant blev grebet af en vis Haabløshed i Betragtning af vore oppositionelle Muligheder. Naar Landstingsflertallet, nærmere bestemt Landstings-